

Hồi 20

Nào ngờ Châu Bá Thông tuy tánh tình khỉ liêng, nhưng võ công vượt bậc hơn người, vùng cát độc của đối phương vừa tấn công ra, chàng lập tức tung mình nhảy vút lên cao như một cơn gió lốc, bay vượt quá đỉnh đầu của đối phương, rồi thừa lúc thân hình còn lơ lửng trên cao, chàng vội uốn lưng xoay người, hai chân một đạp, một đá, hai gót chân như điện chớp, đá mạnh vào “Mạch Môn” nơi sau lưng của đối phương.

Chúc Luyện rú lên một tiếng đau đớn, há miệng phun ra mấy ngụm máu, thân hình ngã chúi ra trước đánh “Bốp” một tiếng, rồi rơi lông lốc theo triền núi, lăn luôn mấy mươi vòng, may nhờ đụng nhằm một tảng đá lớn cản lại, y rên lên “U, ử!” hai tiếng, tay chân duỗi thẳng nằm bất động như chết.

Châu Bá Thông vỗ tay cười hăng hắc và nói:

- Tuyệt công phu! Tuyệt công phu, thế ấy nên gọi là “Rùa đen lăn quay”, sử dụng thật khéo léo vậy!

Gương mặt của Thiết Chưởng bang chủ sầm lại như chiếc bánh bao, chẳng nói chẳng rằng, tung mình nhảy vọt ra trước, vung mạnh chiếc gậy hai đầu rắn, linh hoạt như hai con rắn le lưỡi điếm vút vào ngực Châu Bá Thông.

Thủ pháp của y nhanh như chớp, xuất chiêu lại đột ngột chẳng ai ngờ, nhưng bản lĩnh của Châu bá Thông cũng chẳng kém, xoay tròn thân hình, tránh khỏi đầu gậy, lật tay vung ra phản công một chiêu “Bàn Vân Kiến Nhật” (vạch mây thấy trời) năm ngón tay tựa như năm chiếc móc, chộp vào phần gậy định đoạt lấy khí giới của đối phương.

Nào ngờ cây song xà trượng của Thiết Hưng kỳ lạ khác thường, y đột nhiên hất mạnh cây song xà trượng về phía tả, tức thì hai chiếc đầu rắn nơi chót gậy bỗng vươn dài ra hơn một thước.

Thì ra nơi phía dưới hai chiếc đầu rắn có gắn lò xo, chỉ cần quật mạnh cây gậy, hai đầu rắn sẽ bị lò xo đẩy mạnh bay vút ra nhanh như tên bắn mổ thẳng vào cườm tay hữu của Châu Bá Thông lòi tụt trở về đầu gậy ngay.

Châu Bá không cảm thấy nơi cổ tay đau nhói một cái như bị Ong vò vế chích phải. Không khỏi giật mình kinh hãi, vừa định lật tay tung ra một chưởng phản kích thì Thiết Hưng đã nhảy lui trở ra sau rồi cất giọng lạnh như đá:

- Tôn giá khỏi cần ra tay nữa mau trở về sửa soạn hòm rương là vừa!

Châu Bá Thông khẽ cúi đầu xuống nhìn, thấy cườm tay hữu gần nơi ngón trở thủng sâu hai vết thương nhỏ như hạt gạo, nhưng nơi miệng vết thương rỉ rỉ chảy ra chất máu bầm không đau lắm, chỉ lạ một điều nơi da thịt xung quanh vết thương cảm thấy ngứa ngáy vô cùng.

Thì ra hai chiếc đầu rắn giả nơi chót gậy của Thiết Hưng mừng tượng con rắn giả trong cây đàn Thiết Chanh mà Âu Dương Phong đã dùng để ám toán Ngọc Động chân nhân trên núi Mãng Thương sơn khi xưa Trong đầu rắn cũng có hai cái nanh độc, có thể tự động cắn người, nơi hai nanh rắn có tẩm chất độc được cực kỳ mãnh liệt, nếu bị cắn trúng cũng không khác nào bị rắn độc mổ phải, trong vài giờ đồng hồ sau là độc tố sẽ phát lên và chết không phương cứu chữa...

Châu Bá Thông thấy tình hình nơi vết thương biết rõ Thiết Hưng không phải nói dọa, chàng cả giận nhảy chồm lên miệng quát mắng như sấm:

- Thằng giặc thôi! Đường đường một Bang chủ như mi mà lại đánh lén hại người, ta Châu Bá Thông cùng liều mạng với mi!

Nói đoạn, tung mình định nhảy bổ đến tấn công Thiết Hưng.

Trong lúc thân hình của Châu Bá Thông vừa cất lên khỏi mặt đất, trong cái tích tắc sắp nhảy vồ đến Thiết Hưng thì từ phía bên hông có tiếng gió lạ, rồi có bóng người xẹt vút ra trước, giơ tay chộp lấy cổ áo Châu Bá Thông và quát lớn:

- Sư đệ! Tính mạng cần yếu hơn. Không nên hành động lô mãng, phải nghe lời ta chỉ bảo!

Dứt lời, tay nghịt mạnh một cái, khiến Châu Bá Thông phải loạng choạng thối lui ra sau

Người nắm cổ áo Châu Bá Thông kéo lại không ai khác hơn là Trùng Dương, chàng kéo Châu Bá Thông trở ra phía sau xong, tiến sấn bước tới mặt Thiết Hưng, làm tấm bình phong ngăn chặn giữa hai người rồi nói tiếp:

- Thương tích của sư đệ chứa hại gì, hãy xếp bằng ngồi yên, vận khí cho “Tam hỏa tụ đỉnh” là “Ngũ tâm hướng thiện” theo phép tọa công của Toàn Chân phái chúng ta!

Châu Bá Thông nghe sư huynh nhắc đến khẩu quyết tọa công của Toàn Chân phái, lập tức hai đầu gối quỳ đánh cốp xuống mặt đất ngoan ngoãn ngồi tĩnh tọa để vận khí đẩy chất độc ra

Trùng Dương cũng ngồi xếp bằng đối diện với Châu Bá Thông, thái độ chàng ung dung như chẳng nhìn thấy Thiết Chương bang chủ và mấy trăm bang chúng đang hầm hừ phía sau lưng.

Chàng nhẹ nhàng giơ bàn tay hữu ra nắm lấy Khúc Trì huyết nói cườm tay hữu bị thương của Châu Bá Thông, tay tả của chàng cũng cầm lấy ngón tay giữa của cánh tay bị thương.

Không đầy một khắc công phu, Châu Bá Thông cảm thấy một luồng hơi nóng từ người Trùng Dương chuyển sang lòng bàn tay hữu mình, tiếp theo đó hơi nóng bốc lên cánh tay, bộ phận bị tê dại lúc nãy đã thấy máu huyết dần dần di chuyển.

Rồi chỗ vết thương nhỏ như hai hột gạo lúc nãy, bỗng mở lớn và kể máu đen từ miệng vết thương rỉ ra tuôn ra rơi trên mặt đất.

Không đầy thời gian một tuần trà, tia máu đen đã dần dần biến thành máu đỏ, Châu Bá Thông cảm thấy trong người như cát được cánh nặng, đỉnh đầu như bị ai để một chảo nóng lên trên, hơi nóng hùng hực bốc lên như hơi khói, Trùng Dương khi ấy mới đứng phắt dậy gọi lớn:

- Sư đệ nên trở về nghỉ ngơi một chút đi!

Thiết Hưng đứng bên cạnh mục kích Trùng Dương giúp sư đệ trị liệu vết thương độc, hấn hết sức kinh hãi phục thềm, hấn không ngờ gã Trùng Dương này lại biết sử dụng “Ngạc khí công phối huyết pháp” và bản lĩnh “Ngạc khí công phối huyết pháp” này đem ứng dụng vào phương diện vô thuật thì thành môn thần công “Cách Sơn Đả Ngưu”. Trước tiên tự mình phải luyện cho đầy đủ “Tiên thiên khí kinh” vào người rồi truyền qua thân hình của đối phương đoạn hòa hợp khí kinh của mình với chân khí đối phương thành một, sau đấy mới dùng luồng chân khí vừa hòa hợp ấy đẩy máu độc xà, độc tố ra ngoài vết thương.

Loại công phu ấy rất hiệu nghiệm đối với loại ám khí có chất độc, bất luận với chất độc của ám khí lợi hại đến bậc nào, nếu biết dùng công phu ấy thì không đầy thời gian tuần trà chất độc sẽ lập tức bị đẩy ra khỏi thân thể theo vết thương chảy ra ngoài

Nhưng khi vận dụng phương pháp trị liệu ấy người bị độc thương cũng phải tuyệt đối tinh thông môn khí công mới được, chứ người bình thường thì không sao chữa chạy khỏi chết.

Châu Ba Thông từ nhỏ cùng Trùng Dương sớm tối luyện võ, đối với môn vận dụng khí công tất nhiên là rất thành thuộc cho nên không mấy phí sức lắm đã giúp Châu Bá Thông đẩy chất độc ra khỏi châu thân. Mấy trăm bang chúng của Thiết Chưởng bang thấy rõ tình hình như vậy đều trợn mắt há mồm lè lưỡi hít hà không ngớt. Thiết Hưng thấy bản lĩnh của Trùng Dương siêu tuyệt đến thế ấy càng thất đảm hồn kinh, vì hai chiếc nanh độc nơi đầu song xà trượng của y đã dùng loại độc dược rất mãnh liệt, một khi đánh trúng được đối phương dù y có lòng thiết đem thuốc giải ra cứu chữa cũng phải dùng thuốc cao thoa khắp người trên bảy tám lần, ngoài ra phải uống thêm trên ba mươi thang thuốc, mới mong bảo toàn tánh mạng, lại còn phải tĩnh dưỡng thêm ba bốn ngày mới có thể lành hẳn.

Nhưng đây Trùng Dương không đầy thời gian một bữa cơm đã trị liệu cho Châu Bá Thông lành lặn như thường, thử hỏi y làm sao mà không tức giận được?

Trùng Dương sau khi điều trị cho sư đệ song lập tức quay sang đối diện với Thiết Hưng, cười như sắt lạnh và nói:

Thiết Chương bang chỉ nghe danh không bằng thấy người! Tài ám toán của Bang chủ thật quả cao minh ít ai sánh kịp.

Chàng vốn là một người học đạo, tánh nết khiêm cung ôn hòa ít khi nào giở giọng châm biếm một ai. Nhưng hôm nay chàng thấy Thiết Hưng thủ đoạn đê tiện, lòng dạ lại ác độc, nên mới buột miệng nói ra những lời cay độc như thế khiến cho Thiết Hưng dù da mặt có dày như tấm vách tường cũng phải bùng bùng lửa thẹn.

Y then quá sanh giận, động mạnh cây song đầu xà trượng xuống đất đánh cốp một cát đoạn quát to:

- Trùng Dương, mi tại Đồng Quan đánh thương thủ hạ của ta, thì hôm nay ta hạ độc thủ với sư đệ mi, vậy là trừ, không ai thua kém ai, mi còn oán trách nỗi gì chứ? Lại đây, ta và ngươi cùng quyết một phen sống mái!

Trùng Dương “Hừ” một tiếng, không thềm trả lời, chàng vẫy tay phía sau ra dấu cho sáu đệ tử đến gần bên chàng và lên tiếng bảo:

- Mã Ngọc, Xử Cơ, Xử Đoan ba người ra đây!

Ba thiếu niên đạo sĩ Mã Ngọc, Xử Cơ, Xử Đoan đồng ứng tiếng bước ra đứng trước mặt Trùng Dương chờ lệnh, Trùng Dương chỉ tay nói:

- Vị Thiết bang chủ này võ công quán chúng, đức cao vọng trọng, ba đồ đệ đã theo ta học hỏi mấy năm nay chưa thử tài với ai lên ngày hôm nay khá tua ngoan ngoan, thỉnh giáo Thiết bang chủ một vài tuyệt kỹ.

Lời ấy nghe qua dường như suy tôn, nhưng bên trong cay độc mười phần còn ẩn ý một sự khinh nhờn quá mức. Vì thân phận Thiết Hưng đường đường là một Bang chủ với địa vị của Trùng Dương vẫn tương đồng, ít ra phải Trùng Dương chính mình ra đấu y mới không mất sĩ diện nhưng Trùng Dương lại cố ý kêu ba đệ tử ra thử tài với y. Phải chăng là một sỉ nhục cho y?

Thiết Hưng giận tức tột cùng, dùng giọng mũi “Hừ” lên một tiếng cực lớn trong đám bang chúng liền bước ra ba người, đồng thanh kêu lên:

- Thừa Bang chủ, đừng hạ mình ra đấu với bọn chúng mà nhẹ thể Thiết Chương bang của chúng ta, hãy nhượng cho chúng tôi đến thỉnh giáo bản lĩnh của đệ tử Toàn Chân phái!

Ba người này là hảo thủ hạng nhất của Thiết Chương bang, người đi đầu là Trung Phong Mãng Hầu Thắng Phương, người thứ hai là Kim Nhân Mãng Tiêu Thiên Đình, và người đi sau cùng là Xích Bôi Mãng Chu Hồng Nghĩa, trong Thiết Chương bang thường gọi chúng là Tương Tây Tam Mãng, thủ đoạn ác độc có tiếng, và võ công cũng rất cao cường.

Thiết Hưng thất ba người bước ra rất hợp với ý mình nên vội thâu song đầu xà trượng về, thối lui ra sau đoạn quát lớn:

- Ba anh em mau bước ra đây, giết quách ba thằng lỗ mũi trâu ấy cho ta!

Tương Tây Tam Mãng liền vâng lên một tiếng rồi đồng phi mình nhảy vút ra trước. Truy phong Mãng Hầu Thắng Phương đón Khuru Xử Cơ, Kim Nhân Mãng Tiêu Thiên Đình lựa Mã Ngọc còn Xích Bối Mãng Chu Hồng Nghĩa thì bỏ nhào tới trước mặt Đàm Xử Đoan. Tam Mãng phân ra giao đấu với Toàn Chân tam tử.

Trong Tam Tử có Khuru Xử Cơ là người ghét kẻ ác như người thù. Chàng thấy nhân vật của Thiết Chương bang từ Thiết Hưng trở xuống tên nào tên ấy miệng chuột mắt lươn cử chỉ ngôn ngữ đều đầy tà khí, nên đã quyết ý chém giết cho thỏa tay, để cho địch thủ nếm mùi lợi hại

Khuru Xử Cơ liền án kiếm theo quyết “Thanh Loan Triển Dực”. Hầu Thắng Phương múa tít cây bông Kim Tơ Thắng Xà “Soạt” một tiếng sử dụng ngay thế “Thâm Phụng Di Sào” tấn công vào hạ bàn đối phương.

Nào ngờ cây Thắng Xà Bông vừa vung ra cảm thấy trước mặt bạch quang thấp thoáng hơi lạnh tỏa bay Khuru Xử Cơ đã nhanh nhẹn theo kiếm quang xông tới Truy Phong Mãng chợt nghe bàn tay hữu đang cầm bông hơi nhói một cái năm ngón tay đã bị chém đứt tới bàn đầu thấu tim phổi rên lên một tiếng:

- Ôi cha!

Rồi cơ hồ muốn ngất nhào xuống đất.

Thì ra Khuru Xử Cơ sử dụng kiếm quyết theo chữ “Niêm” là một tuyệt chiêu của Toàn Chân Át kiếm pháp, bông của đối phương vừa tới, Xử Cơ liền truyền kinh lực vào mũi kiếm, rồi một “kiên” một “dẫn” khiến cho ngọn bông của đối phương trệch qua một bên, tiếp theo bông như người róc mía, chém đứt năm ngón tay của Truy Phong Mãng trong thời gian tíc tắc.

Chàng chỉ cần tấn công thêm một kiếm, thì lưỡi kiếm Thanh Phong dài ba thước kia sẽ đâm lủng ngực kẻ địch ngay. Nhưng luật đạo gia không thể mỗi chốc động lòng háo sát, hơn nữa trước mặt sư phụ Xử Cơ càng không dám buông lung, nên chỉ vung nhẹ chân trái lên thưởng cho Truy Phong Mãng thêm một cước văng xa hai trượng ngoài

Trong khoảnh khắc mà Truy Phong Mãng bị đánh bại và văng ra xa khỏi vòng chiến, thì Kim Nhân Mãng, Xích Bối Mãng cũng đồng lượt bị thảm bại

Kim Nhân Mãng Tiêu Thiên Đình vừa tiến tới bên Mã Ngọc y đã dụng ngay thế “Loạn Chuyển Tụ Vân”, múa tít hai cái móc “Hồ đầu song câu” nhắm ngay hai bèn cổ của Mã Ngọc móc mạnh, tính Mã Ngọc trầm tĩnh hơn Xử Cơ, chàng vung kiếm theo thế “Phát Vân Kiến Nhật”, một thủ một thủ một “nghinh”, “kinh” ”coong” hai tiếng, đom đóm lửa tủa bay, song câu của địch thủ đã bị trường kiếm của chàng đánh bật trở lại Kim Nhân Mãng cảm thấy hồ khẩu ray tê dại, thềm kêu một tiếng “Không xong” vừa định trầm mạnh đôi hồ đầu câu đánh tạt từ trên xuống để mượn sức nhảy ra ngoài, nào ngờ, trước mắt ánh sáng lạnh hoa lên, mũi kiếm của Mã Ngọc đã kề sát yết hầu

Kim Nhân Mãng cảm thấy chất thép sắc lạnh như băng đâm vào giữa cổ, điếng người đành nhắm mắt chờ chết, chợt nghe Mã Ngọc trầm giọng quát:

- Bản lĩnh của ngươi còn non lắm ta không thèm giết mi cho như girom, cút về cho mau!

Nói đoạn thâu nhanh mũi kiếm, Kim Nhân Mãng thoát chết hô thẹn lui thủi trở về bốn trận.

Xích Bối Mãng sử dụng thanh Nhận Dực Chiết Thiết đao nhảy bổ đến trước mặt Đàm Xử Đoan, đao quang lấp lánh che khắp đỉnh đầu, ngọn Chiết Thiết đao từ trên cao bổ mạnh xuống đầu Đàm Xử Đoan theo thế “Trù Phách Ngũ Nhạc”, vù một tiếng xé không gian, kinh lực mạnh tựa một trái núi chụp xuống.

Đàm Xử Đoan không chút bối rối, đứng im chờ lưỡi đao gần sát đỉnh đầu, liền uốn tròn thân hình theo thế “Du Phong Ngọa Tâm” lướt tránh ngọn đao một cách nhẹ nhàng. Xích Bối Mãng lập tức trầm mạnh cổ tay theo đà đao đang xuống, biến thành thế “Quyền Đê Phan Vân” chém vọt vào chân đối phương. Đàm Xử Đoan vội bước xéo ra trước một bước tránh khỏi thế đao, rồi nhanh như cắt, đâm thẳng lưỡi kiếm vào ngực đối phương.

Xích Bối Mãng không ngờ kiếm pháp của đối phương quá ư thần tốc, giật mình kinh hãi, định dùng thế “Phong Đảo Liễu Chi” để tránh ra ngoài Ngờ đâu thế kiếm của Đàm Xử Đoan vừa hư vừa thực, kiếm hoa tủa tròn một vòng theo chiêu “Thiết Tỏa Hoàn Giang” mũi kiếm đã khoét trên cánh tay của Xích Bối Mãng một lỗ tròn như cái hang chuột máu vọt ra như suối, Xích Bối Mãng la “Ái” lên một tiếng ôm cánh tay rên rỉ thối ra sau

Tam Mãng phân đấu với Tam Tử, trong khoảnh khắc đã phân rõ thắng bại

Mã Ngọc và Khuru Xử Cơ hai người với một chiêu kiếm pháp đã đánh bại Truy Phong, Kim Nhân Nhị Mãng, còn Xích Bối Mãng ỷ tài tự thị, không hiểu ý tốt của Đàm Xử Đoan nên qua chiêu thứ hai liền thích cho một mũi kiếm sâu hoắm vào cánh tay mặt, mới chịu bại thối lui Bang chúng của Thiết Chương đều ngẩn người kinh hãi vô cùng.

Thiết Hưng không ngờ đồ đệ của mình chỉ là đồ ăn hại, mới giao đấu một chút đã ôm đầu rút lui, nếu đối phương không nương tay cho thì Trương Tây Tam Mãng đã thành ba cái xác không hồn.

Và trong khoảnh khắc ấy Thiết Hưng đã thấy rõ thực lực của đối phương, thật đúng như lời đồn đại, kiếm pháp của phái Toàn Chân quả là thế gian hãn hữ

Thảo nào Trùng Dương không thèm ra tiếp chiến với mình mà chỉ kêu ba đồ đệ ra giao đấu

Trong lòng đang bồi hồi tức giận chợt nghe Trùng Dương cười và nói:

- Thiết Chương bang chủ, bản đạo kêu ba đồ đệ ra thỉnh giáo với Bang chủ, bề ngoài tuy có bất kính nhưng bây giờ có lẽ Bang chủ đã hiểu rõ vì sao rồi!

Lời nói của Trùng Dương vừa rồi còn cay độc hơn cả lời nhiếc mắng, khiến Thiết Hưng khí giận bốc sôi, động mạnh cây song đầu xà trượng xuống đất, cười nhạt và nói:

- Dưới tay tướng mạnh không binh yếu dưới tướng danh sư chẳng sĩ hèn!

Được lắm, để Thiết mỗ thỉnh giáo vớt ba vị cao đồ của nhà ngươi!

Lúc này hắn đứng bên ngoài lượt trận, y thấy bản lĩnh của Đàm Xử Đoan kém nhất, nên vung tít cây xà trượng thành hình vòng tròn lớn nhỏ như cái miệng tô, chợt biến đầu gậy thành chiêu “Tiểu Chỉ Thiên Nan” thích mạnh đầu gậy vào ngực Đàm Xử Đoan nhanh như điện chớp.

Đàm Xử Đoan vẫn đứng im bất động, thấy đầu gậy đã gần tới thân mình, Mã Ngọc, Xử Cơ hai người thừa kế địch bất ý phân ra hai bên xông tới, hai thanh trường kiếm như hái con giao long quấy khúc nhắm tả hữu hai sườn của địch đâm tới, Thiết Hưng vội hồi trượng phong kín thân hình, Mã, Khuru hai người liền lui trở lại Đàm Xử Đoan vũ lộng thanh trường kiếm thành một đường sáng bạc chém mạnh vào lưng địch thủ một chiêu “Xuân Vân Tá Thiên”. Thiết Hưng vội tung bổng thân hình, nhảy qua đỉnh đầu Đàm Xử Đoan, xà trượng quật mạnh trở xuống, đầu trượng điểm vào Thái Dương huyết của Mã Ngọc, đuôi trượng thích vào “Huyền Khu huyết” của Khuru Xử Cơ một chiêu phản công hai người, nhanh như sao xẹt!

Mã, Khuru hạt người sử dụng ngay thân pháp “Phân Hoa Phát Liễu” tràn qua tránh lại lướt khỏi đầu gậy của đối phương. Trùng Dương thấy bản lĩnh của y siêu việt cũng nức lòng khen thầm.

Thiết Hưng giao đấu với Toan Chân tam tử chỉ có một chiêu đầu, thì biết đối phương sử dụng “Liên vi chiến pháp” bọn chúng ba người đầu đuôi ương ứng, liền kết thành một khối, một tiến một thoái liên tiếp tấn công, phối hợp rất chặt chẽ. Thiết Hưng quát to một tiếng:

- Khá lắm!

Xà trượng trên tay liền biến nhanh theo “Phong Ma trượng pháp” của Lỗ Trí Thâm đảo trên phạt dưới, loang loáng quay tròn, trượng pháp đến lúc nhanh tới cực độ, bóng trượng che kín khắp nơi thành một trượng sơn tựa như đôi long xà bay lộn giữa trời “Phong Ma trượng pháp” của y bề ngoài tuy như trò múa rối, chỉ đông rồi về tây không thành chiêu thế gì cả, nhưng bên trong bao hàm sáu chữ quyết “Mạc”, “Đã”, “Bàn”, “Giao”, “Tỏa” “Kiền” hai chiếc đầu rắn bằng sắt trên mũi trượng cứ thỉnh thoảng bật khỏi lò so bay nhanh tới trước đập vào mình đối phương.

Nhưng Toan Chân Tam tử không chút bối rối, ba người ba thanh trường kiếm tạo thành một khối kẻ công người thủ bên tấn bên thoái, liên liên tương ứng

nhau nhanh như tia chớp xẹt vòng trời, bao tròn kín mít kẻ địch tựa lửa xanh trong lò luyện thép. Đấu hơn trăm hiệp vẫn không phân thắng bại

Thiết bang chủ dưới tay còn có hai Phó bang chủ, một người là Độc Sa Thù Chúc Luyện đã bị Châu Bá Thông đánh bại lúc nãy được đám bang chúng khiêng đi cứu chữa, còn lại một người là Hà Vĩ Châm Từ Quảng.

Y từ nãy giờ đứng lướt trận bên ngoài thấy Trùng Dương không chịu đấu với Bang chủ của mình mà chỉ nói ba đệ tử ra ứng chiến, nư giận của y đã càn hông, đến lúc thấy Bang chủ của mình đấu với ba gã thiếu đạo sĩ mà đánh không xuể, trái lại còn bị ba luồng kiếm quang của đối phương vây kín, tình hình có phần bất lợi Từ Quảng càng thêm nóng nảy, chỉ sợ Bang chủ sơ hở một chút là có thể bị hại dưới kiếm của ba gã thiếu niên đạo sĩ kia, thì uy danh của Thiết Chưởng bang sẽ không còn gì, mà rồi bọn người của y cùng không còn mặt mũi nào mà ngang dọc với giang hồ võ lâm nữa nên y liền cất tiếng quát đám bang chúng:

- Chúng bây còn đứng làm gì? Có mau xông tới giết sạch đám yêu đạo tạp nạp kia không?

Bang chúng Thiết Chưởng bang tuy có trên năm trăm người, nhưng lúc này thấy Trùng Dương với mộ ngón tay chỉ ra mà đẩy ngã được phiến đá to, rồi thấy Toàn Chân tam tử chỉ có một chiêu mà đánh bại Tương Tây Tam Mãng, bọn chúng tự biết người chúng tuy đông nhưng cũng chẳng làm được gì nên thân, vì bản lĩnh hơn kém nhau quá xa, không khác nào lấy trứng đem chọi đá! Nên khi nghe tiếng quát tháo của Từ Quảng mọi người đưa mắt nhìn nhau, khiếp hãi không dám tiến tới

Từ Quảng cả giận “Hừm!” một tiếng, rút phăng chiếc roi “Hai mãng trường tiên” ra “Vút, vút” hai tiếng, đánh ngã hai bang chúng đứng gần nhất, rồi lên tiếng mắng:

- Đồ ăn hại, nuôi quân ngàn ngày, chỉ dùng một thỏ, Bang chủ nuôi chúng bây no cơm ấm áo để chúng bây phè phỡn ra đứng nhìn Bang chủ bị nguy đây à? Mau mau xông lên!

Đám bang chúng hoảng sợ, đành riu riu rút binh khí ra la hét vang rần để lấy can đảm rồi ồ ạt xông lên chém giết.